

Giới thiệu Ác Nam Không Thể Trêu Vào

Convert + Chuyển ngữ: Thủy Nguyệt Vân.

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, HE.

Độ dài: 16 chương.

Thật sự không biết người đàn ông này bị gì mà sao lại còn khó chơi hơn cả cô hồn

Cũng vào cái đêm đó cô xui xẻo cực độ không cẩn thận mà nhìn thấy hán ta hành hung giết người, đã bị dọa đến hồn bay phách lạc.

Giờ đây, hán lại giả mạo con của bác bạn ba cô, trực tiếp đến nhà cô ở.

Còn giả ra một bộ dáng công dân gương mẫu, thu mua được lòng của cả ba mẹ cô!

Hừ, mặc kệ hán có ý đồ gì, cô cũng sẽ không để hán thực hiện được!

Để bảo vệ bản thân cùng người nhà, cô quyết định chủ động xuất kích, nói gì đi nữa cũng không thể khuất phục trước hán...

Thân là tình anh đứng đầu tổ chức tình báo ngầm “Ân Lư” nổi tiếng toàn cầu.

Hướng Quân Sách xưa nay có danh xưng là “Đông Phương bất bại”, dĩ nhiên cũng không biết thất bại là như thế nào.

Lúc này lại bị quỷ liễu lĩnh không biết sống chết trước mắt này làm hại không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Thậm chí còn không phân biệt phải trái, một mực cho rằng anh là hung thủ giết người!

Hừ, khi đó là bận tâm đến an nguy của cô ta mới cố ý nói để dọa cô ta.

Ai ngờ cô ta lại luôn không biết tốt xấu.

Nếu cô ta cứ thích cùng anh “dây dưa không rõ”.

Anh liền dứt khoát lừa cô đắm đuối bả xã luôn, để mọi lúc mọi nơi bảo đảm an toàn cho cô vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dung Bình đang chấm bài thi của học sinh, đẩy đẩy gọng mắt kính trên cái mũi khéo léo lên, trên khuôn mặt thanh lệ mang theo vẻ chuyên tâm, đối với lời mời của đồng nghiệp, cô phân tâm nhìn cô ấy một cái, sau đó kiên quyết từ chối.

"Không, các cậu cứ đi đi! Mình còn một đồng bài thi còn chưa chấm xong nữa!" Cô thản nhiên cười, trong sóng mắt xinh đẹp có lờ mờ ánh náy.

"Cái đó cũng không gấp mà! Dù sao đến cuối tuần mới phải nộp lại, nhân dịp hôm nay trung tâm thương mại thời trang theo mùa đại hạ giá, rất nhiều quần áo trang sức đều giảm ba mươi phần trăm nha! Không đi thì rất đáng tiếc đó." Vưu Phân Phân cũng tham gia vào đội ngũ dụ dỗ.

"Đúng đúng! Bài thi cũng sẽ không chạy mất, còn quần áo mà để vượt mất thì phải chờ đến quý sau nha! Đi thôi, chấm không kịp thì bọn mình sẽ chấm giúp cậu có gì đâu!" Lâm Tĩnh Nghi lôi kéo cô, liều mạng thuyết phục cô.

Không lay chuyển được sự kiên trì của đồng nghiệp, Dung Bình khẽ thở dài một hơi, bài thi trong tay cũng chấm gần xong rồi, chỉ còn hai, ba bài, hẳn là có thể hoàn thành vào ngày mai, cô luôn luôn thích chuyện hôm nay thì xong trong hôm nay, nếu không phải hai cô nàng kia nằng nặc muốn cô tham gia vào đội ngũ, cô tin tưởng hôm nay tuyệt đối có thể chấm xong những bài thi này.

"Được rồi! Các cậu đã kiên trì như thế, mình

cũng chỉ đành liều mình hầu quân tử thôi." Cô sắp xếp bài thi trên mặt bàn, tháo mắt kính trên mũi xuống, bắt đầu đi nói.

"Yeah! Quá tuyệt vời, như vậy liền vừa đủ nhân số rồi." Vưu Phân Phân vui mừng hơn hờ reo lên.

OnguyetvancaO.wordpress.com

"Cái gì vừa đủ?" Cô không hiểu gì cả nhìn cô ấy, chỉ thấy Lâm Tĩnh Nghi nháy mắt với Vưu Phân Phân một cái, sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt của Vưu Phân Phân lúc này mới giảm đi một chút.

Rosalyn

Chương 1.2

Chuyển ngữ: Thủy Nguyệt Vân

"Tôi chỉ là hẹn bạn chờ ở chỗ này, cô ấy còn chưa tới, cho nên tôi..." Cô nghĩ đại một lý do, dù rằng lý do hơi kém, nhưng có lẽ có thể lừa được hắn.

"Tiểu thư, lời này cô nên mang đi lừa người khác đi, nếu đã để cô nhìn thấy một màn như vậy rồi, nói thế nào cũng không thể để cô đi được." Chỉ thấy hắn ta sờ tay vào ngực, giống như muốn lấy ra vũ khí gì đó.

OnguyetvancaO.wordpress.com

Dung Bình gần như là bản năng mà nhấc chân chạy như điên, sớm biết thế này cô thà ngoan ngoãn ngồi ngây ngốc ở nhà hàng là hay rồi, cần gì phải nghe chuyện đi tới đây thông khí, không thì cũng sẽ không nhìn thấy một màn này, rước lấy họa sát thân vào mình.

"Cứu tôi với!" Cô cao giọng hét chói tai, ở đây dù sao cũng là khu thương mại, người đến người đi, cô cũng không tin hẳn dám ở nơi đông người mà gây ra bất lợi gì với cô.

"Mẹ nó!" Quả nhiên tiếng cầu cứu của cô dẫn tới không ít người ghé mắt, người đàn ông khế chửi thề một tiếng, bước nhanh đuổi theo cô, dùng sức ôm cô vào lòng.

Đâm đầu vào bờ ngực rắn chắc của anh, tiếng hô của cô cũng nhỏ đi, trong lúc nhất thời còn xuất hiện trạng thái đại ra, trong mũi xông vào mùi thuốc lá nhân nhật trên người anh trộn lẫn với một loại hương vị thơm ngát đặc thù, cô trừng mắt nhìn, phát hiện mình đã rơi vào tay giặc, lúc đang định lớn tiếng cầu cứu thì thấy khuôn mặt tuần tú của anh trong nháy mắt phóng đại lên, nhanh chóng bịt môi cô lại, đem tiếng kinh hô của cô nuốt hết vào.

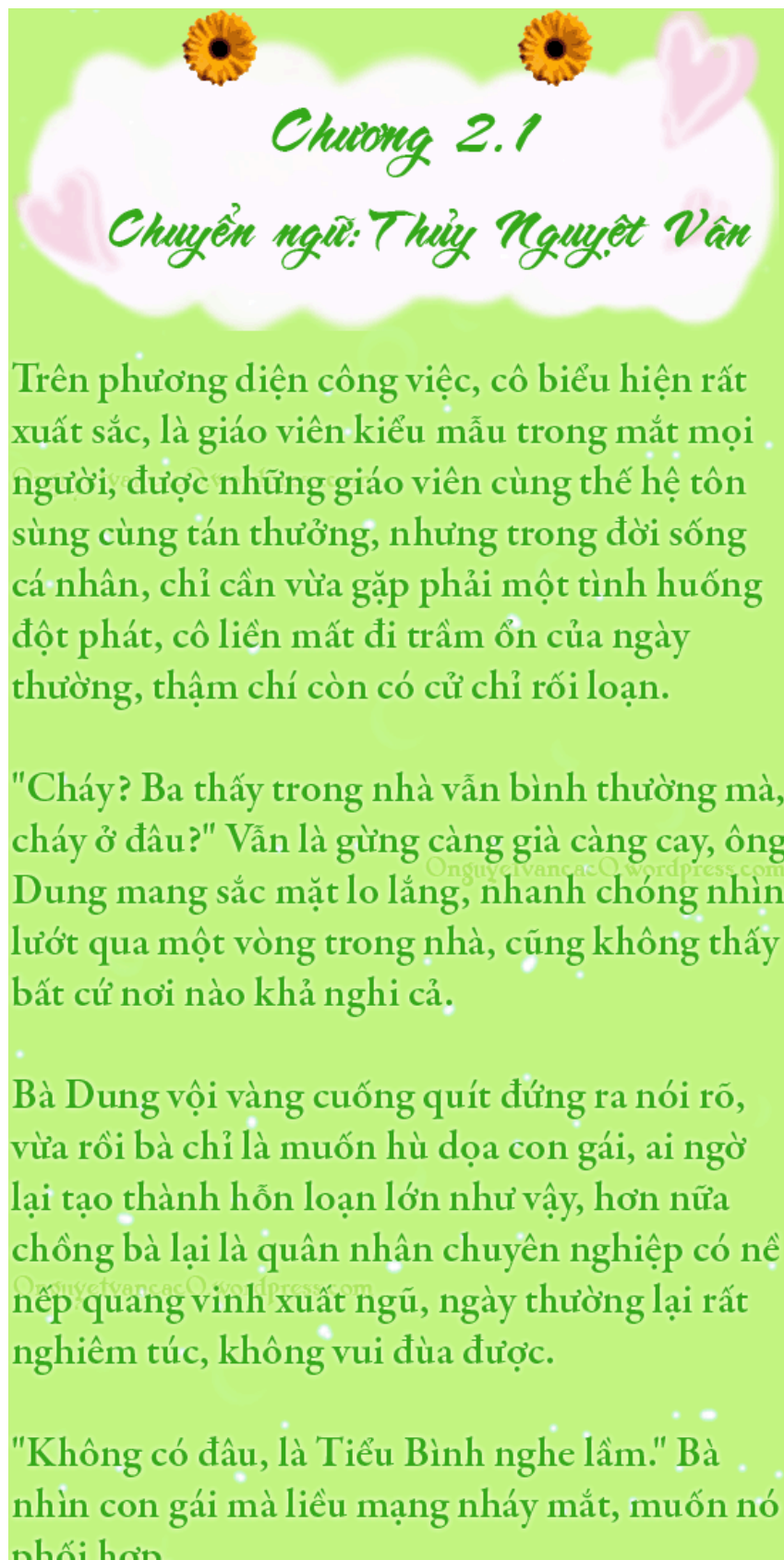
Dung Bình chưa từng bị người nào hôn qua như thế, cô gần như choáng váng, mắt hạnh mở to, nhìn đôi mắt đẹp hẹp dài của hắn, hàng mi cong vòng kia, so với cô còn dày hơn, da vô cùng trắng, hoàn toàn khác với màu da ngăm đen của những người đàn ông khác, nếu không phải chắc chắn hắn ta là một người đàn ông, cô sẽ còn tưởng rằng hắn là một phụ nữ hàng thật giá thật đấy.

Ban đầu vốn chỉ là muốn chặn miệng cô ta, không cho tiếng kêu của cô ta dẫn tới chú ý của những người khác, lại không ngờ hương vị của cô gái nhỏ này lại ngọt như vậy, nếu không phải quanh mình truyền đến tiếng xôn xao làm cho anh phải miễn cưỡng rời khỏi môi cô ta,

Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Nhưng mà rõ ràng mẹ nói..." Dung Bình nhú mày lại, vô cùng chắc chắn tại mình không có nghe lầm.

"Ai nha! Con nghe lầm rồi, mẹ nói là tin tức đầu tiên là cháy, muốn con xem giúp mẹ một chút." Dù sao cứ kiên quyết không chịu nhận là được rồi.

Vậy sao? Dung Bình mang vẻ mặt buồn bực nhìn mẹ, cô nhớ rõ mình căn bản không có nghe thấy một chuỗi nói dài như thế, có điều nhìn thấy vẻ mặt kiên trì của mẹ, hơn nữa vừa rồi quả thực là cô có chút không tập trung, có lẽ là cô thực sự không nghe thấy thật!

"Sau này phải nghe rõ ràng một chút, đừng nên tự hù dọa mình." Ông Dung cau mày, không vui nói.

"Ông xã, không phải mình đi chơi cờ cùng Vương tiên sinh nhà bên cạnh à? Sao nhanh như vậy đã về rồi?" Bà Dung thông minh nói sang chuyện khác, từ trước đến nay bà vẫn rất biết phải ứng phó với chồng mình như thế nào.

"Ông Vương bên cạnh ngã nên chân bị thương, phải nằm tĩnh dưỡng, không thể chơi cờ được! Đúng rồi, tôi có người đồng chí, con trai ông ấy muốn lên phía Bắc làm việc, trong khoảng

Chương 2.2

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

"Bác gái, cháu nghĩ Tiểu Bình lo lắng cũng không phải không có lý, hơn nữa cháu cũng không tiện cứ quấy rầy mọi người mãi, chờ cháu tìm được phòng ở rồi sẽ lập tức dọn ra ngoài." Dù sao anh cũng là bị ông Dung mang về, không phải anh tự nguyện.

Nếu không phải cha già của anh ăn no rồi việc, chưa qua sự đồng ý của anh, đã tự động tìm đồng chí trước đây đến "chiếu cố" anh thì anh cũng không cần phải câu nệ thế này.

Bất quá nhìn thấy dáng vẻ thở phì phì của Dung Bình, anh lại cảm thấy sắp xếp này của cha già thật ra cũng không tệ.

"Cháu nói gì vậy? Người tới là khách, hơn nữa con của ta một năm cũng chỉ về nhà có một lần, cái phòng kia ta còn định phá đi để làm phòng đọc sách nữa kia, cháu cứ việc ở lại, như vậy không chỉ có thể giảm bớt được một khoản chi tiêu, mà còn có người để chăm sóc lẫn nhau nữa, như vậy ta cũng có thể bàn giao với ba cháu." Ông Dung không vui trừng mắt con gái một cái, sau đó cật lực thuyết phục anh.

"Như vậy không tốt lắm đâu? Dù sao cháu chỉ là một người ngoài, cháu thấy Tiểu Bình hình như không hoan nghênh cháu lắm, cháu vẫn là không nên quấy rầy thì tốt hơn." Anh lộ ra vẻ tươi cười khó xử, một bộ dáng uất ức làm cho Dung Bình nhìn mà một bụng hỏa.

Cô luôn luôn đối xử ôn hòa với mọi người, nhưng duy nhất với người đàn ông này, chỉ cần cô vừa nghĩ đến hắn ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để kết thúc sinh mệnh một người thì

với hắn mà nói, trên đời này còn có chuyện gì là hắn không dám làm đây?

"Ba, mẹ, nếu anh ta cũng nói như vậy rồi, chúng ta cũng không nên ép buộc làm gì. Hường tiên sinh, tôi nhớ ở bảng thông tin cộng đồng của khu chúng tôi có dán quảng cáo cho thuê phòng đấy, kiến nghị anh nên tham khảo một chút." Ý tứ đui đối người mạnh mẽ.

Cô nàng này quả thực đã xem anh là ôn thần, từ lúc anh cùng cô ấy đối mặt tới nay, cô ấy chính là một bộ dáng sợ hãi cảnh giác, ánh mắt còn mang theo sát khí rõ rệt, xem ra cô ấy thật sự rất không chào đón anh rồi!

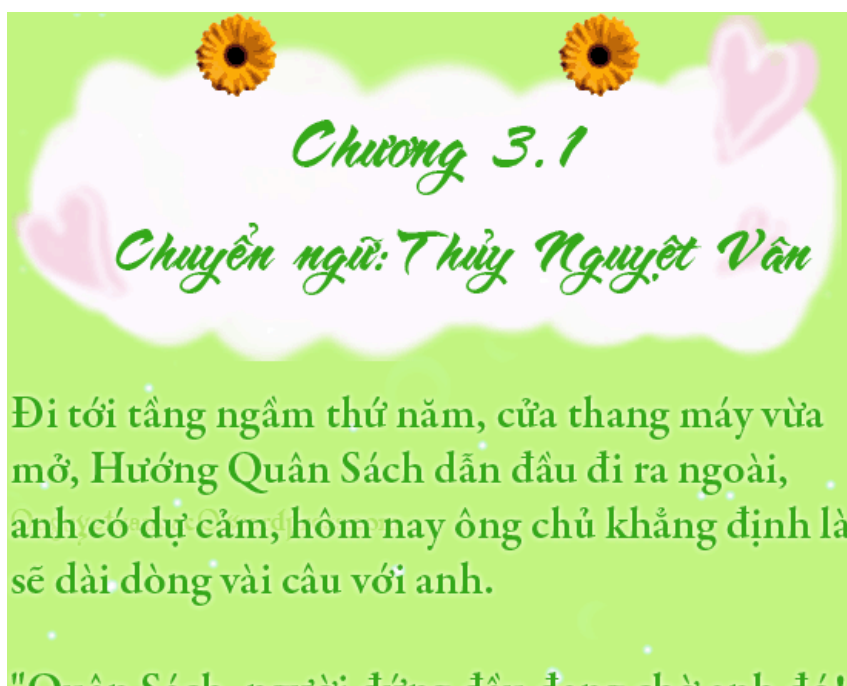
"Tiểu Bình, cảm ơn em, tôi sẽ lưu ý, có điều hôm nay không phải thứ sáu sao? Bây giờ cũng

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thề Trêu Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quan Sách, người đứng đầu đang chờ anh đó. Nghe nói anh làm hồng vụ của Lâm Quan Sinh rồi phải không?" Trịnh Đan Nại trừng mắt nhìn anh, trên khuôn mặt xinh đẹp có nét trêu tức.

OnquyetvancacO.wordpress.com

"Chuyện này cô cũng biết sao?" Đôi mày anh tuấn của anh hơi nhíu, người phụ nữ này nổi tiếng là đài phát thanh trong tổ chức, nếu cô ta biết chuyện này thì cũng chứng tỏ toàn bộ mọi người của tổ chức đều đã biết.

Thực sự là thất sách nha!

OnquyetvancacO.wordpress.com

"Đó là đương nhiên, Hưởng Quân Sách được xưng là 'Đông Phương bất bại' trong Ấn Lưu của chúng ta, hiếm khi lại có một ngày như vậy, chuyện này nói thế nào cũng phải không chút e dè mà tuyên dương thật nhiều nha!" Cô ta khiêu khích gương cằm lên.

"Trịnh Đan Nại, cô cũng đừng để bị tôi bắt được nhược điểm." Anh bình tĩnh, không muốn chấp nhậ với cô ta.

"Vậy thì anh có thể đợi, tôi làm việc luôn luôn rất cẩn thận, không có vạ nhất gì đó đâu." Cô ta cất tiếng cười to, phóng cho anh một ánh mắt quynh rũ, sau đó xoay người rời khỏi.

Nhìn Quân Sách vẻ mặt âm trầm, khóe môi Phạm Thư Di khẽ nhếch, hai người này luôn luôn không nhường nhau, mỗi lần gặp mặt đều phải muốn tìm đối phương châm chọc khiêu khích một phen, những người khác trong tổ chức từ lâu đã nhìn quen, may là con chó rơi xuống nước hôm nay không phải anh, bằng không anh cũng rất khó đảm bảo mình có thể

OnquyetvancacO.wordpress.com

đầu thẳng cô gái nhiều chuyện kia không.

"Quân Sách, đừng chấp nhặt với cô ấy nữa, mau đi thôi!" Ngừng ý cười, Phạm Thư Di điềm tỉnh mở miệng.

nguyetvancacO.wordpress.com

"Hừ!" Ai thêm chấp nhặt với người phụ nữ kia chứ? Nếu không phải bọn họ là "đồng nghiệp", anh khẳng định đã phái người tập kích cô ta rồi!

Đi vào bên trong cửa lớn màu đen phòng trong

Chương 3.2

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Làm việc phi pháp? Anh làm việc ở tổ chức tình báo, nếu như theo dõi người khác hoặc là thâm nhập nơi của kẻ địch thu hoạch tình báo là làm việc phi pháp, như vậy anh đích thật là làm việc phi pháp rồi, đương nhiên, anh không thể nói thật với cô.

"Thật ra là vào ngày đầu tiên đi làm, tôi đã vừa vặn cứu con gái ông chủ, ông chủ vì thưởng cho tôi, liền cho tôi nghỉ ba tháng, còn nữa, em đang chặn TV của tôi đó." Anh không chút gợn sóng đuổi người, lười tốn nhiều nước miếng với cô.

Loại lí do thoái thác này ai mà tin? Hơn nữa có ông chủ nào hảo tâm như vậy, chủ động cho nhân viên mới nghỉ dài hạn còn tiếp tục phát lương? Hơn nữa làm sao có thể trùng hợp như thế, ngày đầu tiên đi làm đã cứu được con gái

ông chủ, sao hắn ta không nói rằng hắn ta là chim sẻ biến thành phượng hoàng phiên bản mới đi, có lẽ còn tương đối có thể tin.

"Hương Quân Sách, hiện giờ nhà tôi không có ai, anh nói thật đi, người tôi gặp tối hôm đó chính là anh đúng không?" Bản lĩnh nhận dạng người khác của cô rất tốt, không có khả năng nhận lầm người.

Bị người ta liên tiếp quấy rầy hứng thú xem TV, anh dứt khoát tắt TV đi, ung dung không vội nhìn Dung Bình mang vẻ mặt nghiêm túc trước mắt, quyết định đối phó đảng hoàng với cô ta.

"Sao em chắc chắn người tối hôm đó em gặp là tôi như thế?" Anh nhướn mày hỏi.

"Anh thừa nhận rồi à! Tôi đã biết anh là tên tội phạm giết người kia mà, tôi cũng đáp ứng anh sẽ không nói chuyện của tối hôm đó ra rồi, sao anh còn phải theo tới nhà tôi, thậm chí còn giả mạo con trai của bác Hương nữa?" Cô tâm tình kích động chỉ ngón tay vào anh.

Anh nhớ rõ lần trước người chỉ vào mũi anh chửi bậy, kết cục hình như bị đánh đến vào viện ở vài ngày thì phải, cô gái trước mắt này gan cũng không nhỏ, nếu không phải là anh ngụy trang quá thành công, thì chính là cô gái này thật sự không sợ anh.

"Tiểu thư, có khi nào em gặp ma hay không?" Anh nhìn cô một lúc lâu, hạ một kết luận.

Rosalyn

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 4.1

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Anh cho rằng cô không sợ trời không sợ đất, không nghĩ tới một trận động đất nho nhỏ đã hù dọa cô thành bộ dạng này, hình tượng luôn luôn kiên cường, trong nháy mắt đã tan rã, hiện giờ giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, làm cho người luôn khuyết thiếu đồng cảm như anh không khỏi cảm thấy có chút đau lòng.

"Không có việc gì rồi, chỉ là một trận động đất nhỏ thôi, đừng sợ." Anh dịu dàng dỗ cô, giọng điệu cũng không tự chủ được mà nhẹ đi không ít.

Tiếng nói dịu dàng nồng ấm của anh giống như có ma pháp, bất ngờ an ủi tâm trạng bất an của cô, lòng vốn đang sợ hãi, dần dần hồi phục lại, cô kê sát vào ngực anh, lắng nghe trái tim đập mạnh mẽ mà có lực của anh, quy luật của âm thanh kia giống như âm thanh tự nhiên, xua tan đáy lòng khủng hoảng của cô.

Trong mũi tràn vào một mùi thuốc lá, còn kèm theo một hương vị thơm ngát đặc thù quen thuộc, cô nhớ kỹ trên người của người đàn ông

kia cũng có hương vị này, bồng dưng, đầu óc mê muội của cô bắt đầu vận hành, nâng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú đeo gọng mắt kính to kia, sao cô có thể nghĩ rằng mình hoa mắt nhìn lầm được chứ? Hai người này rõ ràng chính là cùng một người mà!

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cô, môi cánh hoa của Hường Quân Sách khẽ nhếch, cho rằng cô là bởi vì sợ hãi mới nhìn chăm chăm anh như vậy, anh vỗ nhẹ vào lưng cô, giống như đang dỗ trẻ con mà an ủi cô.

"Em xem, động đất ngừng rồi, có gì đáng sợ đâu."

"Rõ ràng chính là anh..." Môi cô khẽ mở, ngữ điệu trầm thấp nghe không rõ ràng.

Hường Quân Sách nghi hoặc nhú mày lại, cô nàng này là bị dọa cho ngốc rồi ư? Sao đã bắt đầu nói nhảm vậy?

"Em nói cái gì?" Anh hơi nhú mày hỏi.

"Tôi không có gặp ma, mắt cũng không có lợm tròng, rõ ràng chính là anh." Cô chắc chắn nhìn anh, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Cô bất ngờ lên án như vậy làm cho anh bồng

Chương 4.2

Chuyển ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Một tiếng "choang" vang lên, ở trong văn phòng yên tĩnh cực kỳ rõ ràng, nhìn ly sứ rơi xuống mặt đất, Dung Bình lơ đãng khom người nhặt lên, cái ly thiếu một góc ở miệng, làm mất cái đẹp của ly sứ, cái ly sứ này là đàn anh cô thăm mền thời đại học đã tặng cho cô, đối với cô mà nói nó có ý nghĩa rất lớn, hôm nay cô lại không cẩn thận làm vỡ nó, nói không đau lòng là gạt người.

Nhưng mà lời nói của Hướng Quân Sách giống như sét đánh giữa trời quang, hại cô mỗi ngày lên lớp xuống lớp đều lo lắng có người sẽ gây bất lợi cho mình, thậm chí còn uy hiếp đến người nhà cô, nếu so sánh với an toàn tính mạng thì đánh vỡ một cái ly sứ cũng chỉ là việc bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

"Tiểu Bình, hôm nay cậu là lạ nha!" Phạm Thư Oánh đang cầm sách giáo khoa âm nhạc trong tay, trên khuôn mặt xinh đẹp ẩn chứa nồng đậm quan tâm.

"Không có việc gì, mình chỉ là nhất thời không cẩn thận, làm rơi cái ly." Cô nhàn nhạt cười, không muốn để người ta phát hiện tâm sự của mình.

"Nhưng mà sắc mặt của cậu rất khó coi, thực sự không có việc gì sao?" Cô ấy cau mày, hiển nhiên không tin lời cô nói.

"Thực sự không có việc gì, không phải cậu còn có tiết sao? Chuông vào học cũng vang lên rồi đó!" Dung Bình khéo léo nói sang chuyện khác.

"Cô Vương đổi tiết với mình rồi, cho nên hôm

nay mình không có tiết, thấy tâm trạng cậu thực sự không tốt lắm, có muốn đi ra ngoài dạo một chút không?" Cô ấy nở một nụ cười, chủ động mời.

OnquyetvancacO.wordpress.com

"Sẽ không phải định gạt mình đi giao lưu kết bạn chứ?" Từ sau lần trước bị Lâm Tĩnh Nghi cùng Vưu Phân Phân hăm hại, cô đối với loại mời không rõ này khó tránh khỏi có cảnh giác.

Nghe vậy, Phạm Thư Oánh đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó không nhịn được mà bật ra tiếng cười khế, bàn tán trong văn phòng luôn luôn là không thể giấu chuyện gì, nhất là nữ vương giao lưu kết bạn Lâm Tĩnh Nghi nổi tiếng trong trường bọn họ, luôn luôn mang đến không ít đề tài cho các đồng nghiệp khác.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một bóng người cao to dựa nghiêng dưới tàng cây đa, cô lơ đãng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy người đàn ông kia đeo một giòng mắt kính to, tóc ngắn vốn ngay ngắn thành hình, lúc này lại mất trật tự không thôi, nhưng cũng không tổn hại gì đến vẻ anh tuấn xuất sắc của hắn, đôi mắt sắc bén phía sau tròng kính đang chăm chú nhìn cô chăm chăm.

"Tiểu Bình, cậu biết người kia sao?" Phát hiện có một tâm mắt bản thẳng đến, Phạm Thư Oánh nhướng mày hỏi.

"Không biết." Cho dù biết cô cũng muốn làm bộ không biết.

"Nhưng mà mình thấy anh ta nhìn chăm chăm vào cậu, hơn nữa anh ta còn đang đi về phía này nha!" Nhìn anh chàng đẹp trai kia đi về phía bọn họ, Phạm Thư Oánh không nhịn được thốt lên kinh ngạc.

Dung Bình theo bản năng lôi kéo Phạm Thư Oánh chạy trở lại, không biết vì sao chỉ cần đối mặt với Hường Quân Sách, cô sẽ cả người không ổn, ngoài nguyên nhân vì thân phận bối cảnh của hắn thần bí ra, còn có một loại cảm giác mà cô không thể nói rõ, khiến cô chỉ muốn thoát khỏi người này.

"Dung Bình, em đứng lại đó cho tôi!" Trông thấy cô gái kia vừa nhìn thấy anh đã ngang nhiên bỏ chạy, Hường Quân Sách cũng không kiềm chế được tính tình nữa, liền cất bước chạy về phía trước.

Tiếng quát kia làm cô sợ đến càng chạy nhanh

hơn, chỉ sợ hẳn nhất thời nổi thú tính lên sẽ biến cô thành đối tượng trút giận, vậy thì nguy mất.

OnguyetvancacO.wordpress.com

"Tiểu Bình, không phải cậu nói không biết anh ta à? Sao anh ta lại biết rõ tên cậu vậy?" Phạm Thư Oánh bị kéo đi mà không hiểu vì sao, nhìn không được cất giọng hỏi.

Dung Bình làm gì còn có tâm tư giải thích

Chương 5.2

Chuyển ngữ: Thủy Nguyệt Vân

"Hương Quân Sách, vừa rồi anh tùy tiện nói bữa thôi phải không?" Hai người một trước một sau đi ở đường hầm mờ tối, Dung Bình không nén được mở miệng phá vỡ im lặng.

Thân thể Hương Quân Sách dừng lại, xoay người đối mặt với cô, trên khuôn mặt tuần tú nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, vả lại gọng mắt kính quá to trên mặt kia đã khéo léo che đậy ánh mắt của anh, làm cô càng đọc không ra ý nghĩ của anh lúc này.

Anh đích thực là tùy tiện nói bữa, đã quen với những ngày tự do tự tại, nếu thật sự có thêm một phụ nữ bên cạnh, không thể nghi ngờ là tự tìm khổ, huống hồ công việc của anh cũng xem như tìm sự sống dưới lưỡi đao, anh cũng không dư thừa lòng dạ đi chăm sóc người khác.

OnguyetvancacO.wordpress.com

Có điều, với những lời buột miệng nói vừa rồi,

anh lại tuyệt không hối hận, thậm chí còn thật sự cao hứng với ý niệm trong đầu này, nhìn sóng mắt trong suốt sáng rực của cô, ở dưới ngọn đèn vàng nhìn càng động lòng người, đừng cho rằng cá tính cô mạnh mẽ, lúc này đứng ở trước mắt anh, bất quá chỉ là một cô gái nhỏ bé động lòng người mà thôi.

Có điều cô là con gái của bác Dung, mà bác Dung lại là đồng chí của ba anh, về tình về lý, anh đều không thể đem cô cuốn vào trong nguy hiểm, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao anh ở lại nhà cô, gần đây còn đảm nhiệm sứ giả hộ hoa cho cô.

"Nếu như anh nói rằng anh nghiêm túc thì sao?" Anh không chút gợn sóng hỏi.

Nghe vậy, hai má hồng phấn của cô lại phủ thêm một tầng mỏng màu đỏ, biết rõ hẳn ta là đang nói giỡn, thế mà lòng của cô lại còn vì thế mà rung động không thôi, cho dù cô trì hoãn đến đâu cũng có thể cảm giác được Phạm Thư Oánh có cảm tình với hẳn, nếu không sao lại dùng loại ánh mắt tràn ngập địch ý kia mà nhìn cô.

Cho nên dù cô thực sự có cảm tình với Hương Quân Sách đi chăng nữa, nhưng đứng trên lập trường "chồng bạn, không thể trêu", cô cũng không thể ra tay với hẳn được!

"Anh đừng nói giỡn nữa." Cô nhếch khóe môi, giả vờ bình tĩnh nói.

 Rosalyn

Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 6.1

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Cử chỉ thân mật quá mức làm mặt cô ửng đỏ, may mà đang ở trong đường hầm tối tăm, chứ nếu đang ở trên đường cái, bị người quen nhìn thấy, chẳng phải là hiểu lầm lớn rồi ư? Cô cũng không biết giấu cái mặt này đi đâu nữa.

"Đó không phải trọng điểm, anh cũng không phải thật tình thích tôi, đơn giản chỉ là muốn bảo vệ tôi mới cùng tôi qua lại, chuyện tự tôi gây ra, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm, anh không cần phải làm mình thiệt thòi." Dù vậy cô thừa nhận cô đúng là có động lòng chút đỉnh với lời yêu cầu của anh ta.

"Em tự chịu trách nhiệm! Em muốn chịu trách nhiệm thế nào? Chạy trốn? Hay là chống lại?"
Ngây thơ!

Giọng điệu xem thường của anh ta đột nhiên chọc giận cô, cho dù cô là một cô gái tay trái gà không chặt thì cô cũng sẽ không cúi đầu tỏ ra yếu kém trước anh ta, lại càng không vì loại việc này mà cùng anh ta qua lại, rốt cuộc anh ta có hiểu định nghĩa của qua lại là gì hay không?

"Hương Quân Sách, bất luận tiếp theo sẽ xảy

ra chuyện gì đi nữa, tôi chính là không thể qua lại với anh." Cô cũng phát hỏa, âm lượng không tự giác khuếch đại.

Hai tròng mắt của cô giống như là pháo hoa rực rỡ, là sắc sỡ loá mắt như vậy, trên khuôn mặt trắng nõn, có một mặt kiên định, cùng bề ngoài mảnh khảnh của cô khác hẳn nhau, anh sớm nên biết cô là một cô gái ngoài mềm trong cứng, cũng chính vì như vậy, anh mới bị cô hấp dẫn sâu sắc.

"Em chắc chắn như vậy sao?" Nhìn đôi môi đỏ mọng ướm át kiêu diễm của cô, lòng anh bắt đầu cảm thấy rục rịch.

"Đương nhiên, cho nên xin anh vui lòng cách xa tôi một chút, nếu như để người quen nhìn thấy sẽ không hay đâu." Anh áp sát lại làm cho cô bắt đầu có chút khó thở, đầu óc cũng hỗn loạn theo.

"Người quen?" Anh cười nhẹ."Trong đường hầm tối tăm này, sẽ không có ai phát hiện ra chúng ta ở đây làm cái gì đâu, cho nên em không cần lo lắng."

"Anh nói cái gì..." Câu còn chưa dứt, chỉ thấy anh ta chuẩn xác không lầm cúi đầu hôn lên

Chương 6.2

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

"Quý mới khinh thường anh, anh đã thích

chuyện, vậy tiện thể chuyện tung cái sơ phn đi, còn có chậu hoa ba tôi khổ cực trồng ở bên ngoài cũng chuyển luôn, còn có..." Ngón tay trắng nõn thon dài của cô ở trong điệu bộ bức bối, giọng điệu sai khiến tự nhiên giống như chuyện thường ngày vậy.

Anh bình thường hận nhất là người khác vênh mặt hất hàm sai khiến mình, chỉ là dáng vẻ cô gái nhỏ này chống hông, điệu bộ bức bối thế mà lại làm cho anh có loại cảm giác ấm áp, giống như đây là nhà của bọn họ vậy, mà cô thì là nữ chủ nhân ngôi nhà, ý nghĩ nảy ra bất ngờ khiến lòng anh chấn động, loại cảm giác xa lạ này là sao vậy?

Dung Bình không nhận thấy được khác thường của anh, cho rằng trâm mặc của anh là do đang kháng nghị hành vi của cô, thấy anh mặt không cảm xúc nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lấp lánh có thần giống như muốn xuyên thấu linh hồn cô, chạy thẳng vào nơi sâu dưới đáy lòng cô, lạnh lẽo tưới nước đường ngọt ngào lên hạt giống tình cảm đang lúc ban đầu nảy mầm của cô...

Không được! Cô đã sớm hạ quyết tâm phải cắt đứt hoàn toàn với người đàn ông này, cho dù không đuổi được anh ta, cô cũng tuyệt đối không được để bị anh ta mê hoặc, đàn ông xinh đẹp chỉ là kẻ gây tai họa, hơn nữa thân phận thật sự của anh ta còn chờ điều tra, nếu để Bác Hương biết người con trai mà ông luôn lấy làm kiêu ngạo thực ra là một tên côn đồ, trong lòng không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

"Tiểu Bình, con ngây ngốc ở đó làm gì! Nhanh đến giúp một chút đi!" Bà Dung bốc hỏa gầm

rú, hình tượng dịu dàng ngày thường, từ lâu đã không còn sót lại chút nào.

OnquyetvancacO.wordpress.com

"Mẹ, Hường Quân Sách nói anh ấy sẽ chuyển giúp mẹ, mẹ đi chuyển cái khác đi! Giao cho một mình anh ấy là được rồi." Cô mang vẻ mặt tự nhiên nói xong, trong sáng mắt xinh đẹp còn có ý cười nồng đậm!

Dù sao anh ta rất giỏi mà! Để tự anh ta làm đi!

OnquyetvancacO.wordpress.com

Nhìn ra ý khiêu khích trong mắt cô, Hường Quân Sách hơi nhếch môi mỏng, xắn tay áo lên, đi đến bên cạnh cái tủ gỗ đàn hương, chỉ thấy hai tay anh ta dùng sức nhắc một cái đã chuyển được tủ gỗ đàn hương lên thêm đá ở

OnquyetvancacO.wordpress.com

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 7.1

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Đội mưa chuyển chậu hoa, cô cũng bất chấp mình ướt như chuột lột, chỉ muốn nhanh chóng chuyển xong những chậu hoa này, sau đó đi tắm nước nóng một cái, thật vất vả mới chuyển đến chậu cuối cùng, cô xoay người một cái, gót chân bỗng bị trật, cả người chao đảo ngã ngồi ở trong nước, chậu hoa trong tay cũng theo đó mà rơi xuống đất, phút chốc vỡ thành

hai nửa.

"Ai yo..." Cô cố sức đứng dậy, chân phải vừa đứng lên lại đau khiến cô ngã ngồi trong nước ngập lặn nữa, mưa to đánh lên người cô, làm cho cô cảm thấy lạnh vô cùng.

Hôm nay nhất định là ngày xui xẻo nhất trong cuộc đời cô, không chỉ bị thần xui bám lấy, mà ngay cả ông trời cũng không buông tha cô, cô buồn bực đập đập xuống mặt nước, bất chấp nước có bao nhiêu vẫn đục, bỗng dưng, một tia sáng bạc xẹt qua, cô hơi híp mắt, trong mưa to tầm tã, mờ mờ nhìn không rõ.

Ngay lúc cô cố gắng muốn nhìn cho rõ nơi phát ra tia sáng bạc, chợt một bóng đen trong nháy mắt lao về phía cô, cô kinh ngạc mở to mắt, khi còn chưa kịp phản ứng, thân thể cô đã rơi vào một bờ ngực rộng lớn, chỉ thấy một tia sáng bạc từ khoảng không bay tới, chuẩn xác không lầm rơi vào đúng vị trí cô mới vừa ngồi, làm nước bắn tung tóe.

"Chết tiệt! Đang không em ngồi trong nước làm cái gì vậy?" Hường Quân Sách mặt lạnh lùng, quát không chút lưu tình.

"Tôi..." Trước đây chưa từng thấy anh ta phát hỏa, làm cho cô nhất thời đáp không được, chỉ có thể vô tội nhìn anh ta.

"Đừng quan tâm mấy chậu hoa chết tiệt này nữa, nhanh vào nhà thôi!" Buồng thân thể cô ra, anh thô lỗ kéo cô vào nhà.

"Chờ một chút, chân tôi..." Đau đớn dữ dội làm cô một thân xui lơ, Hường Quân Sách thấy

thế, nhanh tay lẹ mắt giữ lấy thắt lưng của cô, lúc này mới phát hiện sắc mặt cô tái nhợt.

OnguyetvancaacO.wordpress.com

"Chân em làm sao vậy?" Anh cau mày, lời nói tràn đầy quan tâm.

"Vừa nãy không cẩn thận bị trật rồi." So với cơn thịnh nộ vừa rồi, anh ta lúc này có vẻ dịu dàng hơn.

Rosalyn

Chương 7.2

Chuyện người: Thủy Nguyệt Vân

"Tôi cùng lắm chỉ là đi qua nơi đó, cái gì cũng không nhìn thấy, vì sao người kia không đẩy tôi vào chỗ chết thì không được chứ!" Nếu như cô thực sự nhìn thấy hiện trường vụ giao dịch ma túy kia cũng đành thôi, nhưng cô cái gì cũng không nhìn thấy, cứ như vậy mà chết cũng thật quá oan uổng rồi.

Đừng cho rằng cô ngày thường chín chắn, nói năng dõng dạc, hiển nhiên đối với những chuyện liên tiếp xảy ra này cũng cảm thấy cực kỳ bất mãn, mắt anh hơi mở ra, nhìn đáng vẻ phần nộ của cô, thế mà anh lại cảm thấy xem cả trăm lần cũng không chán.

"Bởi vì tên Lâm Quan Sinh kia rất cẩn thận, hẳn không cho phép có người nắm được hành tung của mình, cho nên chỉ có thể coi như em xui xẻo."

OnguyetvancaacO.wordpress.com

Coi như cô xui xẻo? Nhìn anh ta giải thích

thản nhiên như không, ngược lại làm cho lòng cô càng mắng nhiều hơn, cái gì gọi là coi như cô xui xẻo? Dù cô có chết, cũng phải chết cho rõ ràng, không lẽ chỉ vì cô trùng hợp xuất hiện ở nơi đó, đã phải bồi thường mạng mình rồi sao? Nói gì đi nữa cô cũng không cam tâm.

"Hương Quân Sách, anh nói chuyện này là sao? Cũng vì sự xuất hiện của anh đã hoàn toàn phá vỡ cuộc sống vốn đang yên bình của tôi, nếu như có thể, tôi mong muốn anh sẽ biến mất từ lúc đó, không bao giờ còn xuất hiện trước mặt tôi nữa!" Cô cảm tức trách móc, đã thấy trên khuôn mặt tuấn tú của anh xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp.

Anh biết rõ Dung Bình luôn thấy khó chịu với anh, mong muốn anh chưa bao giờ xuất hiện, chỉ là từ miệng cô nói ra, anh lại cảm thấy có chút ít bị tổn thương, hơn nữa giọng điệu khinh thường kia của cô giống như anh là nguồn gốc của tất cả tai nạn, gây cho cô thương tổn to lớn vậy.

Cũng tốt, dù sao từ đầu anh đã không nên ở đây, có lẽ chỉ có anh rời khỏi, Lâm Quan Sinh mới dời mục tiêu đi, trả lại cuộc sống bình yên cho cô.

"Em yên tâm, anh sẽ như em mong muốn, hoàn toàn biến mất trước mặt em." Anh nhếch môi, trong hai con ngươi thâm thúy như mực, không chút gợn sóng, nhìn không ra cảm xúc anh lúc này.

Rosalyn

Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 8.1

Chuyện người: Thủy Nguyệt Vân

Thấy thân thể mảnh khảnh của cô biến mất sau cánh cửa, dáng vẻ tươi cười của Hương Quân Sách cũng tắt, trên mặt hiện ra vẻ buồn bực hiếm thấy.

"Quân Sách, chẳng phải anh không định nhúng tay vào sao, thế nào bây giờ lại xung phong muốn gia nhập tổ chống ma túy vậy?"
Phương Khởi Song nhướn đôi mày lá liễu xinh đẹp, không nhịn được mà trêu ghẹo.

Trong một quán cà phê ở ngoại ô thành phố, Hương Quân Sách lật xem tạp chí trên bàn, một bộ dạng thảnh thơi khẽ nháp cà phê, khuôn mặt tuấn tú vô song, vô tình thành tiêu điểm chú ý của mọi người, nhất là các bạn nữ trong quán cà phê, ai cũng đem ánh mắt ái mộ dừng trên người anh.

Giống như đã quen trở thành tiêu điểm của mọi người, Hương Quân Sách nhàn nhã xem tạp chí, lẳng lặng chờ đợi thời cơ đến, giải quyết gọn gàng những chuyện phiền toái liên tiếp này.

Phương Khởi Song là tổng phụ trách tổ chống ma túy lần này, bởi vì chen ngang giữa chừng

vào tổ, Hường Quân Sách phá lệ cùng cô song song hành động, để che mắt người khác, hai người liền cải trang thành tình nhân, một mặt thăm dò địa hình, mặt còn lại là bố trí nhân lực, không để hành động truy bắt buổi tối có bất cứ sơ xuất gì.

OnguyetvancacO.wordpress.com

"Tôi chỉ là khó chịu bị ông chủ sắp đặt thôi." Anh lời ít mà ý nhiều nói rõ.

Lừa ai chứ! Người khác còn không hiểu anh ta, Phương Khởi Song với anh ta gần như cùng vào tổ chúc một lúc, mới không tin lời anh ta nói, tên Hường Quân Sách này luôn luôn là chuyện phiền toái có thể đùn đẩy liên đùn đẩy ngay, nếu là Hàn Mục đem nhiệm vụ chuyển cho những người khác, anh ta cầu còn không được, chứ làm gì có thể muốn cùng làm, nguyên nhân khiến anh ta khác thường như vậy, chỉ sợ xuất phát từ trên người vị Dung Bình kia thôi.

OnguyetvancacO.wordpress.com

"Vậy sao? Không phải là vì em gái Tiểu Bình kia à?" Cô trêu tức nói.

Nghe vậy, con người anh tuấn của anh híp lại, dường như không ngờ lại bị người ta chọc đúng tâm sự, chỉ thấy vị đầu sỏ gây nên kia cười

Chương 8.2

Chuyên ngữ: Thủy Nguyệt Vân

"Ha ha ha ha, anh thật mất hình tượng quá đi! Người ta là cô gái yếu mềm nha, làm sao có thể can đảm thì anh được cơ chứ! Đáng chết!"

cariroti của anh được cô chú. Đang giết.

Cô giận dỗi trách mắng, còn khẽ đấm anh, vẻ mặt hạnh phúc như đắm chìm trong tình yêu.

Đối mặt với diễn xuất hoàn mỹ của cô, Hương Quân Sách xanh mặt, cô gái này không đi làm diễn viên thật sự là quá đáng tiếc, anh hết sức cùng cô ta giữ khoảng cách thích hợp, tuy rằng chỉ là góp vui lấy lệ, nhưng anh cũng không muốn có dính dáng gì với cô ta.

Anh bất ngờ ngẩng đầu, cùng Dung Bình bốn mắt tiếp xúc, tựa như không dự đoán được sẽ bị anh nhìn thấy, cô vội vàng cuống quýt xoay người, hy vọng anh sẽ không phát hiện sự tồn tại của cô.

"Sao em lại ở đây?" Đối với sự xuất hiện của cô, Hương Quân Sách có chút kinh ngạc, trong lòng lại cảm thấy một trận vui mừng khôn xiết.

Nghe thấy tiếng nói trầm thấp dễ nghe của anh, trong lòng Dung Bình biết tránh không khỏi, đành phải buông tha giấy dựa trước khi chết, nâng mắt đón nhận ánh mắt sáng ngời của anh.

"Trường chúng tôi dạy học ngoại khóa, lát nữa muốn đến tham quan cảng, tôi cùng mấy vị đồng nghiệp tranh thủ thời gian rảnh đến mua cà phê." Cô miễn cưỡng nở ra một nụ cười, tia dư thừa ở khóe mắt lại không tự giác dừng lại trên người cô gái ở phía sau anh.

"Dạy học ngoại khóa? Các người đừng đến cảng, đổi lại nơi khác đi!" Nghĩ đến Lâm Quan Sinh rất có khả năng ẩn náu ở đó, anh sẽ không cho phép cô gặp nguy hiểm.

Giọng điệu chuyên chế của anh, bỗng dưng làm cô tức giận, anh ta cũng không phải là gì của cô, dựa vào đâu mà hạn chế hướng đi của cô? Hơn nữa lộ trình dạy học ngoại khóa cũng không phải do cô định ra, há có thể nói đối liên đối, người đàn ông này rốt cục có não hay không vậy?

"Không thể, lộ trình đều được quyết định rồi, không phải tôi nói đối là có thể đối, hơn nữa vì sao không thể đến cảng?" Cô bốc hỏa trừng mắt anh.

"Việc này..." Anh nhất thời cạn từ ngữ, cũng

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Dung Bình!" Anh một tay kéo lấy tay cô, không cho cô rời khỏi tầm mắt của mình.

Dường như không dự đoán được anh lại đuổi theo ra, mắt hạnh của Dung Bình trợn tròn, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, rất giống bộ dạng của một người vừa cãi nhau với bạn gái nên đuổi theo tới để giải thích, cô không nhìn được bật cười, tuy bây giờ cô đang trong cơn giận dữ, hẳn là phải nghiêm mặt để đối mặt với anh ta, thế nhưng cô thực sự không nhìn được mà muốn cười.

Hương Quân Sách có hơi giật mình, anh cho rằng phải đối mặt là khuôn mặt lạnh lùng của cô, có thể nào cũng không đoán ra lại nhận được nụ cười của cô, mới vừa rồi trong quán cà phê, vẻ mặt cô giống như bị tổn thương thấu tâm, bất quá mới chỉ chớp mắt, thái độ của cô đã thay đổi một trăm tám mươi độ, làm cho anh cảm thấy ngạc nhiên một lúc.

"Anh Hương, thật khéo, không ngờ lại gặp được anh ở chỗ này." Phạm Thư Oánh cười, lên tiếng chào hỏi.

"Đúng thật là rất khéo." Nhìn dáng vẻ tươi cười hiền lành của cô ấy, Hương Quân Sách thoáng nhẹ lòng.

Dù sao cô ấy cũng là em gái của Phạm Thư Di, cho dù anh đối với cô ấy không có tình cảm nam nữ, nhưng lúc đó từ chối kháng định cũng tổn thương lòng cô ấy, tốt xấu gì đối phương cũng là một cô gái mềm yếu, thân là đàn ông, quả thực không nên tàn nhẫn với cô ấy như vậy.

"Em nghỉ anh với Tiểu Bình hẳn là còn có lời

muốn nói, em đây không quấy rầy hai người nữa, xe du lịch mười phút sau sẽ xuất phát, nhớ canh đúng thời gian." Cô nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, sau đó thức thoir rời khỏi hiện trường.

"Thư Oánh, chờ một chút, mình đi cùng cậu..." Cô vừa định đuổi theo, đã bị anh dùng sức kéo

Chương 9.2

Chuyên ngữ: Thủy Nguyệt Vân

"Em kiên quyết không thay đổi lộ trình phải không?" Anh hỏi.

"Lộ trình không phải tôi quyết định." Sao anh ta cứ muốn cô thay đổi lộ trình bằng được vậy? Nếu anh ta đã dám cầu hôn trước đám đông, còn sợ gì bị người ta nhìn thấy?

"Được, anh đây liền đi cùng các người." Anh thẳng thắn tuyên bố.

"Cái gì?" Cô chớp mắt một cái, hoài nghi tai mình nghe lầm.

"Em đã quyết ý không thay đổi lộ trình, như vậy phải để anh đi theo, cùng đi với các người." Ít nhất ở thời điểm nguy cấp, anh còn có thể bảo đảm cô an toàn nguyên vẹn.

Đùa hay sao!

Dạy học ngoại khóa của bọn họ mà anh ta nói

muốn đi cùng là đi cùng sao? Hơn nữa trên xe còn có những giáo viên cùng học sinh khác, anh ta tùy tiện xuất hiện, đến lúc đó gây ra bao nhiêu xôn xao đây, huống hồ cô phải giải thích thế nào về thân phận của anh với những người khác?

"Không được!" Cô cự tuyệt.

"Anh quyết định đi cùng rồi." Anh tuyệt không quan tâm đáp án của cô.

OnguyetvancacO.wordpress.com

"Hường Quân Sách, anh không thể làm theo ý mình như thế, dạy học ngoại khóa không phải giống như đi dã ngoại, không phải tôi định đoạt." Cô nhướn mày thuyết phục, hy vọng anh ta từ bỏ cái ý nghĩ kia.

"Đúng là không phải em định đoạt, mà là anh định đoạt. Đi thôi! Không phải còn phải lên xe gấp à." Anh khoác vai cô, đẩy cô đi về phía trước. *[NV: kyaaa, anh thật bá đạo, thật cool a *mắt trái tim*]*

"Không được đâu! Thực sự không được mà, anh như vậy tôi phải nói thế nào với những người khác..." Người này sao mà bá đạo như vậy chứ! Cô có vẻ khó xử nói.

"Em chỉ cần nói anh là bạn trai của em, như vậy bọn họ sẽ không hỏi đến nữa." Việc này có gì mà phải lo lắng ?

 Rosalyne

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 10.1

Chuyên ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Như là cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cô, Hương Quân Sách quay đầu về phía ánh mắt cô, nhìn con người đen kịt như mực của anh, tim cô bắt đầu không kiểm soát được mà nhảy lên, chỉ thấy đầu mày anh hơi nhướng, động tác ưu nhã đi tới trước mặt cô.

"Có việc gì sao?" Ánh mắt cô như là có việc muốn nói với anh.

"Ách... tôi... việc kia..." Cô ấp úng, không biết mở miệng từ đâu.

"Việc nào?" Dáng vẻ lo lắng bất an của cô làm lòng anh sinh ra cảnh giác, cho là cô đã phát hiện điều gì khác thường.

Phương Khởi Song vừa liên lạc với anh, nói Lâm Quan Sinh vốn dự định lên thuyền vào khoảng chín giờ tối, nhưng để tránh né truy bắt của cảnh sát, nên dời lại sớm hơn là vào sáu giờ, thấy thời gian từng phút từng giây một tới gần, để tránh liên lụy người vô tội, anh phải làm cho các cô ấy rời khỏi trước lúc đó.

"Tôi nghe nói anh muốn cầu hôn với bạn gái anh ở chỗ này, bây giờ cô ấy không tới cùng, anh phải cầu hôn thế nào?" Cô chuyển đề tài,

nhưng vẫn không thể có vu cho mình dù dùng khí để thổ lộ với anh.

"Căn bản không có chuyện đó, em đừng nghe cô ấy nói bậy." Phương Khởi Song thật đúng là mang phiền toái đến cho anh.

"Nhưng mà..." Lời còn chưa dứt, Hương Quân Sách đã tinh mắt phát hiện ở chỗ tối có vài tia sáng không bình thường.

Bằng vào nhãn lực trải qua nhiều năm huấn luyện, anh hầu như liếc mắt một cái đã nhận ra người đàn ông đầu đội mũ lưỡi trai, mặc trang phục màu đen kia, chính là Lâm Quan Sinh mà bọn họ một lòng muốn đuổi bắt, nhìn hẳn cùng người môi giới đang bàn bạc, động tác như chuẩn bị lên thuyền, anh mắng thầm một câu, tên Lâm Quan Sinh quả nhiên không thể coi thường, lại đến sớm hơn mười phút so với thời gian dự kiến.

"Dung Bình, cái gì cũng đừng nói, em trước hết dẫn theo học sinh lên xe du lịch, lập tức rời khỏi đây đi. "

"Tôi không đi, trừ phi anh nói rõ ràng." Cô

Chương 10.2

Chuyên ngữ: Thủy Nguyệt Vân

"Lâm Quan Sinh, từ lúc nào ông đã trở nên nói nhiều như vậy rồi?" Mặt Hương Quân Sách rét lạnh, trong đôi mắt đẹp hẹp dài bắn ra lửa giận mãnh liệt.

Vào nháy mắt anh trúng đạn kia, anh đã khéo léo tránh được rồi, nhưng vẫn giả vờ trúng đạn ngã xuống đất không đứng dậy nổi, là vì muốn nắm chắc thời cơ một lần liền bắt giữ được Lâm Quan Sinh, người của Phương Khởi Song cũng sắp đến hiện trường, đáng tiếc ngàn tính vạn tính, anh lại quên mất một ngoài ý muốn là Dung Bình.

Không ngờ Lâm Quan Sinh ngay cả trong lòng anh nhớ thương ai cũng điều tra rõ ràng, lời hằn vừa nói không sai, Dung Bình đích thực là nhược điểm của anh, vì thế nên anh tuyệt đối không thể để Dung Bình bị liên lụy vào.

"Chắc chắc chắc! Không hổ là tinh anh của Ấn Lưu, thế mà vẫn có thể tránh thoát được súng của tôi, bất quá cậu có thể cam đoan cô ta trốn được sao?"

Nòng súng nhắm thẳng vào Dung Bình đứng ở chính giữa, Lâm Quan Sinh cười đến bừa bãi.

"Việc này không liên quan đến cô ấy, ông có bản lĩnh thì cứ nhắm vào tôi, đừng liên lụy đến người vô tội." Anh giả vờ bình tĩnh, trong lòng lại thấp thỏm bất an.

Lâm Quan Sinh luôn nổi tiếng là thủ đoạn độc ác, giết người không chớp mắt từ lâu đã truyền khắp hắc bạch lưỡng đạo, người làm ăn với hắn ta toàn bộ đều vì ham món lợi khổng lồ, bằng không đối mặt với Độc Phán tàn bạo như vậy, cho dù có mười cái mạng cũng không đủ thử.

Nhìn sắc mặt Dung Bình tái nhợt, anh hiểu rõ cô đã bị hoảng sợ không thể đủ sức chống

Cô đã bị hoảng sợ không nhớ, dù sao trong cuộc sống đơn giản của cô, căn bản không có khả năng nhìn thấy tình cảnh làm lòng người chấn động thế này, càng không thể tận mắt nhìn thấy người khác cầm súng chĩa vào mình, nỗi sợ hãi như vậy là có thể tưởng tượng được.

"Ha ha ha, Hưởng Quân Sách, uống cho cậu thông minh một đời, cậu cho rằng tôi sẽ dễ dàng buông tha vũ khí lớn nhất để khống chế cậu sao?"

Hắn càn rỡ cười to, quả nhiên cô gái này là nhược điểm của tên kia.

Rosalyn

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 11.1

Chuyển ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Một đôi cánh tay mạnh mẽ mà có lực nhanh chóng vòng quanh thắt lưng cô, một luồng không khí trong lành chậm rãi rót vào từ miệng cô, làm cho lá phổi khô cạn của cô thoải mái như được tưới nước, đau đớn như bị lửa đốt dần dần mất đi, cô cố sức mở đôi mắt mơ màng ra nhưng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người, đưa cô lên khỏi nước biển lạnh giá.

Cô nghe thấy có người ở bên tai gọi tên cô, cô

rất muốn mở miệng đáp lại, tiếc rằng thân bất do kỷ, cô chỉ cảm thấy sức lực toàn thân giống như đã dùng hết, ngay đến sức mở mắt cũng lực bất tòng tâm, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt cuốn lấy cô, làm cho cô rơi vào tận cùng của bóng tối.

"Chị ấy vẫn chưa tỉnh lại sao?" Một cô gái đang cầm chén canh nóng đi đến, giọng nói có chút quan tâm.

"Vẫn chưa, xem ra là rất mệt mỏi rồi." Người đàn ông cười nhận lấy canh cô đưa, ánh mắt vẫn dừng trên người cô gái nằm trên giường như trước.

"Cũng đúng thôi, dù sao hai người đã ở trong nước lâu như vậy, may mà đúng lúc thuyền của ba em đi qua cứu hai người, bằng không thực sự phải đi gặp Diêm La Vương rồi." Vương Tâm Di lộ ra một nụ cười ngại ngùng, nhìn thấy người đàn ông trước mắt đẹp đến không có thiên lý, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có một chú nai con chạy loạn như vậy.

Đôi mày anh tuấn của Hưởng Quân Sách hơi nhíu, chuyện xảy ra đến nay cũng đã qua hai ngày, sau khi anh và Dung Bình cùng lúc rơi xuống biển, được thuyền đánh cá của cha Vương Tâm Di cứu, ngay lúc đó bọn họ có vài hiện tượng mất độ ẩm của cơ thể, trải qua quá trình điều dưỡng, đã không còn trở ngại, nhưng Dung Bình đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, ngủ say giống như người đã phải mệt mỏi rất lâu vậy, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.

"Cô Vương, thực sự rất cảm ơn cô." Anh thành

tâm gửi lời cảm ơn đến cô ấy.

OnguyetvancacO.wordpress.com

"Ai yo! Cần gì phải khách khí như vậy chứ? Nhưng sao tự nhiên hai người lại rơi xuống biển, còn bị văng đi xa như thế? Và lại mấy hôm nay lại đúng lúc nước dâng cao, không thể đùa được đâu." Tuy rằng cứu một mạng người.

Chương 11.2

Chuyện người: Thủy Nguyệt Vân

"Tiên sinh, tôi thực sự không nhận ra anh, có phải anh đã nhận lầm người rồi không?" Càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Cô gái này ngang nhiên dám quên mất anh không còn một mảnh! Cũng không ngấm lại mình đã vì anh mà đưa thân ra thay thế, suýt chút nữa thì đi đời nhà ma, quên mất anh thì cũng thôi đi, đằng này còn nói anh đã nhận lầm người.

OnguyetvancacO.wordpress.com

Anh cũng không dễ quên như cô vậy đâu, vừa rơi xuống biển một cái đã quên sạch sẽ người mình yêu rồi, đừng tưởng rằng vì vậy mà anh sẽ bỏ cuộc giữa chừng, cho dù cô có thực sự quên mất anh, anh cũng sẽ làm cho cô một lần nữa yêu thương anh.

"Nhưng mà, tôi thực sự không nhận ra anh!" Cô cũng nóng nảy, đối với việc mình vô cớ có thêm một bạn trai cảm thấy rất bối rối.

"Không sao, anh sẽ làm em từ từ nhớ lại."

Thuộc về anh thì anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay.

OnquyettvancacO.wordpress.com

Sáng sớm ở làng chài nhỏ, không khí tươi mát, ánh nắng xuyên thấu qua tầng mây rơi xuống mặt đất, rất nhiều ngư dân vừa sáng sớm đã chuẩn bị rời bến đi đánh cá, Vương Tâm Di chuẩn bị bữa sáng xong, nhiệt tình gọi khách quý trong nhà. Hiếm khi làng chài nhỏ của bọn họ có người ngoài làm khách, tuy rằng là do bọn họ đưa về, nhưng cô vẫn hoan nghênh bọn họ cả hai tay.

"Anh Hưởng, chị Tiểu Bình, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, nhanh một chút đến ăn đi!" Cô hướng về phía phòng hô to.

OnquyettvancacO.wordpress.com

Tiếng nói vang dội của Vương Tâm Di làm Dung Bình đang ngủ say sưa thiếu chút nữa đã lăn từ trên giường xuống, cô dụi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn đồng hồ báo giờ trên tường, không nhìn được than nhỏ.

"Cũng không thể để mình ngủ thêm một chút sao?" Bình thường cô đi làm cũng không dậy sớm như vậy, cô lẩm bẩm một tiếng, tiếp tục ngả đầu ngủ tiếp.

Bỗng dưng, có người xốc chăn của cô lên, cảm giác được một trận gió lạnh thổi tới, cô không nhìn được cả người run lên, sáng sớm ở làng

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chương 12.1

Chuyển ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Không nhìn thấy sắc mặt cô khó coi, Vương Tâm Di vẫn ân cần múc bát cháo ra cho anh, thậm chí còn nhiệt tình gấp những món ăn kèm vào bát cho anh, trong hoàn cảnh không thể từ chối thịnh tình, Hương Quân Sách đành phải nhận toàn bộ, khi tia sáng còn thừa lại ở khóe mắt vừa mới miết đến vẻ mặt không vui của Dung Bình, trong đầu anh chợt hiện lên một ý nghĩ, chỉ thấy môi anh khẽ nhếch, bất ngờ cầm cổ tay Vương Tâm Di, hành động này không chỉ làm cho Vương Tâm Di giật mình, mà đến cả Dung Bình cũng kinh ngạc trừng lớn mắt.

"Ngồi ăn đi, đừng chỉ lo gấp rau cho tôi, trái lại mình thì bị đói." Miệng anh dịu dàng cứ như đang nói chuyện với cô gái mình yêu vậy.

Đôi mắt với thể tiến công dịu dàng của anh chàng đẹp trai, cô nữ sinh vừa chớm yêu như Vương Tâm Di làm sao chống lại được? Chỉ thấy cô ấy xấu hổ đỏ mặt, ngoan ngoãn nghe theo ngồi xuống bên cạnh anh, xấu hổ nhút nhát nhìn trộm anh, khóe miệng còn mang theo nụ cười duyên ngọt ngào.

"Ăn nhiều một chút, tôi thấy cô gầy như vậy, cũng đừng học theo mấy cô gái trẻ giảm béo." Anh nhiệt tình gấp rau giúp cô, cố ý lạnh nhạt Dung Bình ngồi bên.

"Anh Hưởng, em không giảm béo đâu, thể chất bẩm sinh của em đã là ăn mấy cũng không mập rồi!" A a! Soái ca gấp rau cho cô, còn ân cần hỏi han cô, cô đột nhiên cảm thấy mình hạnh phúc quá đi thôi!

Hai người bạn họ ở trước mặt cô trình diễn anh anh em em, tình cảm cứ như phim truyền hình là thế nào? Hơn nữa nam diễn viên chính kia nghe đâu còn là bạn trai cô nữa chứ, thế mà bây giờ lại ra sức săn đón cô gái khác, cho dù hiện tại cô có mất trí nhớ đi nữa, nhưng vậy cũng không có nghĩa là cô có thể bỏ mặc chuyện như vậy xảy ra nha!

"Khụ, cháo đều nguội hết rồi, hai vị cũng đừng ở đó tranh luận nữa được không?" Cô đang hắng cổ họng, mắt chứa sát khí trừng lên liếc Hưởng Quân Sách một cái.

"Có sao? Em thấy vẫn còn nóng hổi mà!" Vương Tâm Di nhìn bát cháo còn đang bốc khói, vẻ mặt hoài nghi nói.

 Rosalyne

Chương 12.2

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Cảm giác như có một luồng hơi nóng kéo tới, cô vừa then vừa giận hằm hằm nhìn anh, chỉ thấy anh tự nhiên ôm lấy thắt lưng của cô, đưa cô đi về phía xe.

"Ai cho phép anh hôn tôi?" Trên mặt còn lưu lại dư âm độ ấm của môi anh, tim cô chỉ kém không ngừng đập nữa thôi.

"Môi em anh cũng từng hôn rồi, giờ chỉ là thơm má một cái đã là gì?" Anh tuyệt không cảm thấy có vấn đề gì cả.

"Anh không biết xấu hổ nhưng tôi biết đấy, loại chuyện này đừng lớn tiếng rêu rao ở bên ngoài như vậy." Cô lấy tay che miệng anh lại.

"Cũng đúng, loại chuyện này đóng cửa phòng lại làm thì được rồi, không cần phải lớn tiếng rêu rao." Kéo tay cô xuống, anh gật gật đầu tỏ vẻ như đang nói chuyện lạ.

Lời nói mập mờ của anh làm cho cô mắc cỡ chỉ kém không chôn vùi mình xuống lòng đất được, nhìn dáng vẻ e thẹn động lòng người của cô, lại làm cho tâm tình anh tốt lên, nắm tay nhỏ bé của cô, cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có từ từ vờn quanh cô và anh, cuộc sống hằng ngày trong đao trong súng dường như trở nên đơn điệu nhạt nhẽo, bây giờ anh chỉ muốn cứ nắm tay cô như thế này, cùng cô ẩn cư ở đây, cứ vậy mà trải qua cả đời.

Khu đô thị ở trấn nhỏ cảnh sắc và con người đều mộc mạc nếu so sánh với thành phố lớn phần hoa quả nhiên là cách nhau một trời một vực, không như Đài Bắc cửa hàng san sát, đèn neon chớp tắt, khu đô thị ở đây chẳng qua chỉ lớn hơn chợ bán thức ăn một chút mà thôi, thế nhưng so với làng chài xa xôi thì nơi này đích thực là náo nhiệt hơn.

Dung Bình nhìn người bán hàng rong lớn

tiếng rao hàng, hứng thú dạt dào đông sở tây ngấm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lộ ra một nụ cười xán lạn, còn nhớ lần trước khi đi du lịch vào năm cô tốt nghiệp đại học, cùng các bạn học đại học trải qua một kỳ du lịch tốt nghiệp cuối cùng, sau đó cô toàn tâm toàn ý lao vào công việc, làm một giáo viên dạy học tài năng nên rất ít khi có cơ hội ra ngoài chơi.

"Này, kem của em." Thừa dịp trong khi cô đi dạo mấy gánh hàng rong khác, Hương Quân Sách cực kỳ năng suất đi mua kem cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 13.1

Chuyện người: Thủy Nguyệt Vân

Nhìn vẻ mặt thẹn quá hóa giận của cô, nụ cười của anh hơi thu lại, sâu xa khó lường liếc nhìn cô.

Đối với cô, ngay khoảnh khắc anh quyết định muốn đối mặt với con tim mình thì chưa bao giờ từng từ bỏ, đã định trước rằng đời này cô đều phải cùng anh dây dưa không rõ, bất luận gặp phải bao nhiêu trắc trở, anh cũng sẽ không buông tay cô ra.

"Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nghĩ tới

từ bỏ em, trái lại là em, em sẽ nắm chặt lấy anh, bất kể có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không buông tay ra chứ?" Anh cần cam đoan của cô.

Anh sợ một ngày kia, khi cô nhớ lại hết mọi chuyện, sẽ không thể tha thứ cho tất cả của anh, hơn nữa phía sau anh còn mang theo bí mật chồng chất, khi những bí mật này được phơi bày ra ánh sáng, cô còn có thể giống như bây giờ bất chấp tất cả mà nắm lấy anh không?

Cảm thấy lời của anh mang theo huyền cơ, nhưng cô lại không thể nói rõ cái cảm giác khác thường kia là gì, nếu là tự cô đã lựa chọn, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ đoạn tình cảm này, trừ khi nào là anh phản bội cô, hoặc là cô không còn yêu anh nữa.

"Vậy phải xem biểu hiện của anh rồi! Nếu như anh có thể khiến em một lần nữa yêu thương anh, như vậy em nhất định sẽ đối với anh mãi không xa rời, đến chết không đổi." Cô dí dỏm nhếch môi, bắt đầu cùng anh cò kè mặc cả.

"Ý của em muốn nói là, em bây giờ còn chưa yêu anh?" Anh giả vờ kinh ngạc nhìn cô.

"Em căn bản đã quên có một người là anh, làm sao có thể yêu anh nhanh như vậy chứ? Bất quá em thừa nhận là em không thích anh quá gần gũi với cô gái khác, chỉ cần anh cố gắng hơn nữa, có lẽ em... Ai nha!" Một xô nước từ trên trời giáng xuống, hắt ướt hết cả người cô.

Cô khó tin nhìn mình bị gọi cho ướt như chuột lột, đầu óc còn chưa kịp có phản ứng thích hợp đã thấy Hương Quân Sách vừa mới còn đang đứng bên cạnh cô không biết từ lúc

Con chẳng dùng đến quần áo không biết từ lúc nào đã vọt tới trước mặt đầu sỏ gây nên, nắm lấy cổ áo đối phương, vẻ mặt đen thui nhìn người kia.

"Ông hắt nước cô ấy là có ý gì?" Anh không thể

Chương 13.2

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Anh thẳng thừng cầu hoan, lại làm cho cô xấu hổ đỏ mặt lần nữa, trước đây cô đã ứng phó với tình huống này thế nào? Hào phóng gật đầu nói "yes", hay là xấu hổ nói "đáng ghét"?

"Em không biết..." Cô luống cuống tay chân, không biết phải đáp lại anh thế nào.

"Em chỉ cần nói với anh được hay không là được rồi, anh sẽ tôn trọng ý kiến của em." Anh găm cắn vành tai mãi cảm của cô, làm cho cô thở gấp một trận.

"Được..." Nụ hôn khế hạ xuống mặt cô, cô chỉ cảm thấy toàn thân như lửa, trên người hiện lên màu đỏ hồng.

Nghe được sự chấp thuận của cô, Hương Quân Sách cũng không kiềm chế nổi nữa, anh dứt khoát bế cô lên giường, nụ hôn cuồng liệt như cơn lốc, nhanh chóng cuốn lấy cô.

Anh công chiếm môi thơm, dễ dàng tìm vào cái lưỡi đỉnh hương của cô, câu quấn lấy lưỡi hồng phấn mềm nóng của cô, hấp thu thơm

tho ướt át trong miệng cô, đôi bàn tay to bắt đầu lần lượt khẽ vuốt trên da thịt trắng nõn nà như tuyết của cô, khi anh chạm lên khối đầy đặn trước ngực cô, chỉ thấy đôi mắt đẹp của cô trợn tròn, đối với sự tiếp xúc của anh cảm thấy có chút không thích ứng.

"Quân Sách, em hơi khẩn trương." Cô thành thật nói ra cảm giác của bản thân.

"Cứ yên tâm giao cho anh, đừng nghĩ gì cả." Tiếng nói nồng đậm của anh có công hiệu trấn an lòng người, quả nhiên anh vừa nói như thế, hoảng loạn trong lòng cô đã ổn định lại không ít.

Môi mỏng một đường dọc theo gáy tuyết trắng của cô đi xuống, xương quai xanh xinh đẹp của cô cực kỳ gợi cảm, làm cho anh không nhịn được mà để lại từng dấu từng dấu hôn lên da thịt tuyết trắng của cô, một tay thì cởi nội y của cô ra.

Anh xoay người một cái, để cô gối lên ngực mình, hương vị hạnh phúc làm cho trên mặt Dung Bình luôn mang theo ý cười, có lẽ sau khi trở về, cô có thể bắt đầu vạch ra kế hoạch trong tương lai cùng với anh, bao gồm khi nào

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 14.1

Chuyện người: Thủy Nguyệt Vân

Phượng Khởi Song không bỏ qua cơ hội tốt này, linh hoạt tránh khỏi cô ấy, vung lên một quyền đâm vào mắt trái Hường Quân Sách, chỉ nghe thấy tiếng anh mắng khế, một tay cũng không quên ôm Dung Bình, mang cô cách khỏi chiến trường.

"Trời ơi! Quân Sách, anh không sao chứ?" Cô tận mắt nhìn thấy cô gái kia đâm vào mắt anh, chỉ nhìn sức lực thôi đã có thể tưởng tượng cú đâm kia có bao nhiêu đau rồi.

"Không sao, trái lại là em, không có việc gì nhảy ra làm chi?" Cố nén cảm giác mắt nổi đom đóm khó chịu, anh nhăn mày tức giận vì hành vi lỗ mãng của cô.

Nhìn mắt trái của anh nổi lên màu xanh tím rõ rệt, cô đau lòng xoa nhẹ chỗ đau trên mắt anh, chỉ thấy anh co lại một chút, làm cho cô càng thêm không nỡ.

"Cô ta muốn đánh anh, em đương nhiên là muốn chặn giúp anh rồi!" Cái này còn phải hỏi nữa sao.

"Chặn? Em cho là cô ta có thể dễ dàng đánh được anh như vậy sao?" Anh nổi trận lôi đình liếc cô, nếu như không phải cô đột nhiên lao tới, anh cũng sẽ không trúng một đám oan uổng thế này.

"Nhưng mà quả thật là cô ấy đã đánh được anh rồi đó thôi!" Nếu không vết bầm xanh trên mắt trái của anh là ở đâu mà có?

"Nếu không phải em đột nhiên lao tới, anh sẽ không bị cô ta đánh được." Anh híp mắt, bình ổn thẳng thắn nói.

Phương Khởi Song chống hông, trong mắt hai người này rất cục cựa có sự tôn tại của cô không vậy? Cô trừng mắt đả hăng cổ họng, lúc này mới làm cho hai người chuyển ánh mắt lên người cô.

"Đã đủ chưa? Hường Quân Sách, một mình anh trốn ở chỗ này thành thói, còn tất cả chúng tôi vì tìm anh mà sắp lật toàn bộ Đài Loan lên rồi, anh như vậy không thấy có lỗi với chúng tôi sao?" Cô bắt đầu lên án tội trạng của anh.

"Tôi không biết hóa ra tôi lại quan trọng như vậy đây." Trong Ấn Lưu tinh anh đông đảo, căn

Chương 14.2

Chuyên ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Không có hoang mang sợ hãi trong dự liệu, lại càng không nổi điên, Dung Bình chỉ là yên lặng lắng nghe, hơn nữa khi cô nghe được vì truy bắt Lâm Quan Sinh, một tiếng hô lỗ mãng kia của cô, đã làm hại anh suýt chút nữa mất mạng dưới súng, cô liền cảm thấy tự trách không thôi, tuy rằng sau đó cô cũng vì cứu anh

mà rơi xuống biển, nhưng cô vẫn vì sơ suất của mình mà cảm thấy ray rứt hối hận.

Tất cả những chuyện này giống như là một giấc mộng, không chân thực chút nào thế mà lại thật sự diễn ra trong cuộc sống của cô, có lẽ cô mất đi ký ức có liên quan đến anh, chính là trong tiềm thức cũng nhận thấy anh không phải người bình thường, cho nên mới trốn tránh như vậy?

"Tiểu Bình, xin lỗi, anh cũng không phải cố ý giấu diếm em." Rất sợ cô không thông cảm cho anh, Hường Quân Sách hiếm khi nhỏ giọng xin lỗi như thế.

"Nếu như bọn họ không xuất hiện, anh còn định giấu em bao lâu nữa?" Cô không gợn sóng hỏi anh.

Cô biết rõ anh là vì không muốn cô lo lắng mới lựa chọn giấu diếm cô, chỉ là loại cảm giác bị gạt sang một bên này thật làm người ta khó chịu.

"Đương nhiên là mãi mãi rồi! Chuyện của Ân Lưu càng ít người biết càng tốt, nếu như không phải Quân Sách vì cô mà lần lửa không về, tôi cũng không bao giờ mang chuyện này ra nói với cô." Cô đối với Dung Bình không có bất cứ thành kiến gì cả, có điều thân là đồng đội, cô không muốn nhìn anh vì một người phụ nữ mà trầm luân thôi.

"Khởi Song, đừng nói nữa." Không khi hiện trường đông lại, khuôn mặt Hường Quân Sách lạnh lùng, có xu thế gió thổi mưa giông trước cơn bão, vì lo lắng cho tính mạng quý giá.

Phạm Thư Di không nhin được mà lên tiếng.

"Tại sao không cho tôi nói, tôi nói rõ ràng chính là sự thật mà! Không lẽ anh ta thật sự muốn ở lại đây cả đời, làm một người đánh cá sao?" Trời ạ! Đường đường là tinh anh của Ấn Lưu, thế mà lại như vậy, điều này truyền ra có thể nghe được sao?

"Đi ra ngoài." Hương Quân Sách hầm hầm

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 15.1

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Thân là chủ quản của Ấn Lưu, năng lực của Hàn Mục là không thể khinh thường, ông ta bày mưu tính kế, chỉ huy quyết đoán, hầu như mọi vấn đề khó giải quyết ở trong tay ông ta liền biến thành một chuyện vô cùng đơn giản, đến cả việc Lâm Quan Sinh bị sa lưới, cũng do ông ta âm thầm chỉ huy điều động, bằng không chỉ dựa vào mấy người bọn họ, sao có thể dễ dàng bắt được tên trùng độc vĩ đại kia như vậy.

Đáng lẽ phải sớm đoán được sẽ bị Hàn Mục làm khó dễ, Hương Quân Sách nhíu mày, lẳng lặng chờ đợi câu sau.

"Nhiệm vụ không phải do cậu tự mình hoàn thành, cho nên cậu không có quyền lợi nghỉ phép, còn thêm việc giả chết không trở về tổ chức trình báo, tội càng tăng thêm một bậc, cậu có biết cậu như vậy là đã phạm vào tối kỵ của Ấn Lưu, tôi bất cứ lúc nào cũng có thể đá cậu ra ngoài không?" Ông ta mỉm cười nhẹ nhàng nói, một chút cũng không có ý đe dọa.

"Vậy cũng không hề gì, dù sao tôi cũng có việc tôi muốn làm, tạm thời không có cách nào nhận nhiệm vụ được." Thiếu đi Dung Bình, cuộc sống dường như liền trở nên vô vị.

Cô ấy đã trở về nơi làm việc của mình, lại lần nữa trải qua cuộc sống của cô ấy, cuộc sống đơn thuần vui vẻ thích hợp với người đơn thuần như cô ấy, còn với người có bối cảnh phức tạp như anh, với cô ấy mà nói quả thực là không hợp nhau, nhưng mà câu nói trước khi chia tay kia của cô ấy là có ý gì?

Chờ khi em xác định được rằng mình yêu anh, chúng ta sẽ gặp lại nhé!

"Vấn đề là không phải do cậu định đoạt, gần đây có một nhóm buôn lậu vũ khí đạn dược đã đến Đài Loan, quân đội Mỹ muốn chúng ta cung cấp tin tức về địa điểm có liên quan đến vũ khí đạn dược cho bọn họ, tôi dự định giao nhiệm vụ này cho cậu xử lý." Ông ta trưng ra vẻ mặt không cho phép thương lượng.

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của anh trầm xuống, trước kia đối với nhiệm vụ ông chủ giao cho, anh tuyệt đối không có bất cứ ý kiến gì, chỉ là hôm nay trong lòng anh trống rỗng,

làm chuyện gì cũng không hăng hái nổi, trong đầu tất cả đều là nụ cười của Dung Bình, mất đi cô, thế giới của anh giống như bị sụp lở một góc, không bao giờ hoàn chỉnh lại được.

Chương 15.2

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

"Được, tôi ở lại." Anh buồn bực đáp.

"Không có chút xiu uất ức nào chứ?" Ông cũng không muốn làm việc xấu.

"Không có." Cho dù có cũng không thể nói.

"Vậy vụ việc buôn lậu vũ khí đạn dược kia, cậu cũng không có ý kiến gì mà nhận?" Cứ nói ra điều kiện trước có vẻ ổn thỏa hơn.

thuynguyetvan.com

"Xem ra cậu thật sự bị hạ gục hoàn toàn rồi! Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ không dễ dàng yêu thương một người như vậy." Thì ra chỉ là chưa gặp đúng đối tượng mà thôi.

"Ông đã nói lời thừa đủ chưa? Có thể để tôi đi cứu người được rồi chứ?" Bất chấp ông là người lãnh đạo trực tiếp của mình, Hương Quân Sách nhướn mày, không vui quát.

Bị anh rống lên như thế, Hàn Mục hơi lộ vẻ kinh ngạc mở to mắt, râu vểnh lên, tiếng cười trầm thấp vang vọng khắp phòng làm việc, hiếm khi có người dám rống lên với ông như thế, cảm thấy rất mới mẻ.

"Đương nhiên có thể, địa điểm cô ấy bị nhốt, chính là trong làng chài nhỏ đính ước của hai người đấy." Ông ta sáng khoái nói ra chỗ của Dung Bình.

Có điều làm thế nào mới thuận lợi cứu người ra được thì phải thử thách trí tuệ của Hường Quân Sách rồi.

Từ trong bóng tối vô biên vô hạn tỉnh lại, Dung Bình hơi mở mắt, ánh mắt mơ hồ từ từ tụ lại, đầu cảm thấy vô cùng nặng trĩu, nhìn cảnh vật lạ lẫm xung quanh, cô mở to mắt nhìn, trong chốc lát bỗng giật mình, dường như không rõ vì sao mình lại ở chỗ này.

Cô còn nhớ khi cô từ trường học đi ra, đang trên đường về nhà thì gặp phải một đứa bé bị lạc đường, cô hảo tâm định đưa cậu bé đến cục cảnh sát, bỗng sau đó cảm thấy một trận đau nhức, lập tức liền mất đi ý thức, đến khi cô tỉnh lại thì đã ở chỗ này rồi.

Phát hiện hai tay hai chân mình đều bị trói chặt, miệng cũng bị dán băng dính lên, nỗi sợ hãi cùng khủng hoảng dần kéo tới, trong mũi ngửi thấy mùi dầu diesel nồng nặc, và lại còn có cảm giác đông đưa, cô lập tức ngộ ra cô lúc

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 16.1

Chuyện ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Là thật, anh thật sự đã tới cứu cô!

Nguyệt trang mới rồi đã sớm tan rã, trời biết cô sợ hãi đến nhường nào, nếu như không phải dựa vào ý chí mạnh mẽ, cô chỉ e mình bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, may mắn làm sao anh đã tới.

Ánh mắt toát ra vẻ mừng rỡ của cô làm cho anh thậm thở phào nhẹ nhõm một hơi, nỗi bất an lo sợ trong lòng vào phút chốc nhìn thấy cô bình yên vô sự cũng theo đó mà ổn định lại, anh giang hai tay, ôm chặt cô vào lòng, chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được cô còn sống sót lạnh lặn không chút sút mẻ.

"Xin lỗi, anh đã tới chậm." Hôn lên tóc cô, anh nhỏ giọng nói.

Sử dụng tài nguyên của Ấn Lưu, thật vất vả mới dò la được chỗ của cô, mấy tên bắt cóc kia lại rất có đầu óc, biết đường đem giấu cô vào thuyền đánh cá ở ven biển, hại anh tốn không ít thời gian để tìm từng con thuyền một, may mà trên thuyền không có bóng người nào, không thì anh cũng không thể cam đoan mình sẽ không lỡ tay mà đánh chết những tên đã bắt cóc cô kia.

"Sao anh biết được em ở chỗ này?" Cô ngả vào lòng anh, cảm nhận được cảm giác an toàn nồng đậm, xoa dịu tâm trạng kinh hoàng của cô.

"Mạng lưới tình báo của Ấn Lưu có mặt ở khắp nơi, muốn tra ra vị trí của em không phải việc khó." Có điều vì cô, anh đã trả giá không nhỏ.

Đôi mày lá liễu của Dung Bình cau lại, đối với việc mình luôn tạo thành phiền phức của anh mà cảm thấy ảo não, hồi ức về anh, từ khoảnh khắc cô tỉnh lại kia đã tìm về được, cô đã nhớ ra mình yêu anh đến nhường nào, lại nghĩ tới cô thiếu chút nữa đã cách xa hai thế giới với anh, nhất thời vì hành vi ấu trĩ của mình mà cảm thấy phẫn nộ.

"Xin lỗi, em không nên nói ra câu nói kia với anh." Cô rầu rĩ xin lỗi anh.

"Câu nói gì?" Mày rậm của anh hơi nhú, với việc cô đột nhiên xin lỗi mà cảm thấy ngạc nhiên.

"Chính là..." Trời ơi! Phải làm sao để nói ra

Chương 16.2

Chuyển ngữ: Thủy Nguyệt Vân

Nhìn trò khôi hài trước mắt, mắt hạnh của Dung Bình tròn tròn, rõ ràng chính là một vụ bắt cóc, sao mà cuối cùng lại biến thành tình trạng này?

Kẻ bắt cóc không phải bị thương thì là hôn mê, ngược lại con tin thì vẫn bình an vô sự, ... Việc này đến cùng là thế nào vậy?

"Tiểu Bình, em không sao chứ?" Phát hiện ra vẻ mặt kinh ngạc của cô, Hưởng Quân Sách đi tới bên cạnh cô, vẻ mặt quan tâm mà hỏi.

"Anh... không phải thật sự biến hẳn thành thái giám đó chứ?" Một người đàn ông nếu như thiếu mất cái kia, khẳng định tự tin sẽ bị đả kích không nhỏ.

"Em thấy thế nào?" Lời nói của anh còn chứa sự giữ lại, không muốn nói rõ nhiều. "Anh liên lạc với cảnh sát rồi, một lát nữa bọn họ sẽ tới hiện trường, em hẳn cũng đã bị hoảng sợ không nhỏ, mình về trước rồi nói sau!"

"Nhưng mà, vết thương của hẳn..." Nhìn người đàn ông nằm lăn lộn trên mặt đất, cô không khỏi bắt đầu đồng tình với hẳn.

"Không chết được đâu, bọn họ đã dám động đến em thì phải trả giá tương xứng."

"Nhưng mà, em vẫn không hy vọng anh đã thương người." Cô nhúu mày lại, không hy vọng anh cũng sa vào động đao động súng giống những kẻ kia.

Lo lắng của cô, làm cho lòng anh ấm áp, khó kìm lòng nổi mà giữ lấy khuôn mặt cô, cúi đầu liền cho cô một nụ hôn thật thiết thật sâu, nếu như cô biết được anh vì cô mà đã nhảy từ hố lửa ra, rồi lại nhảy trở về, không biết sẽ có ý nghĩ gì.

Vì không muốn để cô tự trách hơn, anh quyết định giấu diếm chuyện này, chờ sóng gió được dẹp yên rồi, anh chắc hẳn sẽ chuẩn bị đến tìm

bác trai bác gái Dung để câu hôn, dù sao vì Dung Bình, anh thật sự đã liên tục trải qua bên bờ vực sống chết, cũng nên được có thù lao tương xứng chứ!

Chỉ là nghĩ đến nhiệm vụ Hàn Mục mới giao phó cho anh, trên trán của anh lại bắt đầu âm ỷ co rút đau đớn.

 Rosalyne

Bạn đang đọc truyện *Ác Nam Không Thể Trêu Vào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.